

BLACK HOLE

Dan Merișca

Cenacul „Quasar” Iași

O povestire ce pleacă de la o idee
de Sorin Simion

Închis în nava mea cu învelișul scorjit de noaptea de foc, ca o picătura de proto-plasmă ascunsă într-o carcasă indestructibilă, ca un melc orbecăind în singurătatea spirală a cochiliei sale, mereu mai obosit, trăind într-un timp încremenit, pentru care nu există măsură și nu există nume, aștept. Privirea mea scormonește neîncetat, fără odihnă, tenebrele pe care prora vasului spațial le despică în goana sa, și care se închid cu zgomot sec, ca fălcile unui monstru, în ur-mă-i; cîndva, într-o bună zi, voi zări răsărind, împăienjenindu-mi ochii, orbindu-mă, scaldînd într-o ceață de sclipiri suprafețele metalice ale imensei nave, revărsîndu-se prin gurile lacome ale hublourilor încercănate de zgîrieturile prafului cosmic, geana de lumină ce reprezintă orizontul acelu *dincolo* intangibil și inimaginabil.

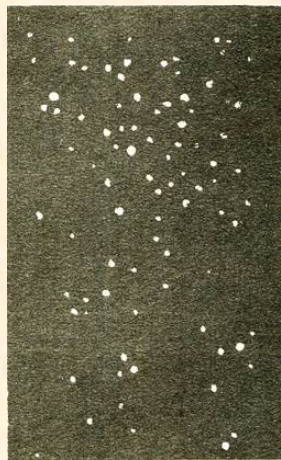
Cînd am plecat, eram doar un tînăr cu părul bălai și cu ochii plini de speranțe nebunești; acum, ochii îmi sînt în-cețoșați, pielea zbîrcită, iar părul alb. Sînt din ce în ce mai convins că această navă labirintică, pe ale cărei culoare pustii rătăcesc fără țintă, este ea însăși un fir de praf rătăcind într-un labirint n-dimensional. Iar eu nu sînt, la rîndu-mi, decît un labirint găunos, o coajă, o formă din care se scurge îndet, picătură după picătură, viața, și prin

care gîndurile rătăcesc împleticindu-se. Sînt bătrîn, sînt atît de bătrîn, încît pentru mine mișcarea și-a pierdut pentru totdeauna înțelesul, mai bătrîn decît orice altă colonie de celule care a trăit vreodată sub chip de om și care, printr-un salt de neînțeles, același pe care l-au făcut atîtea și atîtea altele înaintea ei, a început deodată să viseze și să-și spună singură, cu încăpăținare, în mod stupid și sublim, *eu*.

De o veșnicie gonesc de-a lungul acestui coridor curbat în sine însuși într-o spirală care se strînge la nesfîrșit. Dar știi: la capătul său se deschide, luminîndu-mi calea, așteptîndu-mă, sorbindu-mă peste spații și timpuri, o altă lume, un alt continuum, un univers paralel... El este acela care a proiectat această prelungire pulsatorie, întîlnind astfel, prin jocul întîmplării, lumea mea, universul de dincolo, căruia îi soarbe flămînd stelele.

De o veșnicie urc prin acest horn înnodat între brațele în continuă și leneșă și spasmodică mișcare ale fără de număr și fără de capăt luminilor Cosmosului. Dar tot mai adesea, tot mai mult, mi se întîmplă să gîndesc temător, nesigur, înspăimîntat, amețit, îngrozit, extaziat, că s-ar putea să existe nu unul singur, ci fără de număr capete, brațe de plasmă legînd între ele, printr-o rețea împletită strîns, imensele monade suprapuse și sincrone ale universului. Miriade de punți convulsioniindu-se, miriade de interstiții întunecate care unesc lumile, cariind neobosit, în toate sensurile, miezul de neconceput al hiperspațiului.

De o veșnicie cobor în acest puț cu pereții striati de gheara întunericului, dar, în tăcerea cabinei de comandă, așteptînd nemișcat, înțeleg uneori că s-ar putea ca ținta călătoriei mele să nu existe, să nu fi existat niciodată și nici măcar să nu aibă umbra unei șanse de a se naște cîndva, iar tunelul să se prăvălească doar în sine, la nesfîrșit, mereu, în Haos, pînă în clipa cea dintîi a marii explozii și, mai departe, în miezul ei orbitor, la infinit.

Și încep să mă tem că, la capătul de *dincolo* al căutărilor mele, voi găsi doar o poartă pe care un copil cu părul bălai și cu ochii plini de speranțe nebunești, sigur pe comenzile navei sale și încrezător în gîndu-i de pierzanie, tocmai intră în pîlnia fără de capăt, ale cărei nenumărate guri nesătute aleargă la nesfîrșit după tot atîtea lumi splendide și virtuale, pe care n-are să le ajungă din urmă niciodată. Niciunde, Niciicînd.